

KTO BYŁ SMUTNY

Kto był smu-tny, dziś we-so-ty nie-chaj ka-żdy bę-dzie, bo jak w nie-bie,
Za-raz a-nioł z we-so-ło-ścią do pa-stu-szków bie-ży, po-wia-da-jąc,
Po-bie-że-li do Be-tle-jem czem prę-dziej pa-ste-rze, wy-gry-wa-jąc
Przy-gry-wa-li bar-dzo pię-knie, aż o-no Dzie-cią-tko, wznio-sło rą-czkę

6

tak na zie-mi po-kój gło-szą wszę-dzie. A-nie-li we-se-li,
i-że w szo-pce Bóg i czo-wiek le-ży. Bie-gaj-cie, wi-taj-cie
z we-so-ło-ścią po dro-dze na li-rze. Krzy-ka-li, śpie-wa-li:
bło-go-sła-wić ma-łe Pa-cho-lą-tko. Nas wszy-stkich grze-szni-ków

11

Bóg się stał czo-wie-kiem, ten się stał, któ-ry miał przyjść na świat przed wie-kiem.
zro-dzo-ne-go Pa-na, pa-daj-cie, klę-kaj-cie przed Nim na ko-la-na.
da-na, da-na, da-na, pa-da-li, klę-ka-li przed Nim na ko-la-na.
i po-ca-łe wie-ki, z po-gań-skiej, sza-tań-skiej wy-rwa-ło pa-szczę-

